

Illustratie: Rik Kamps

Israël heeft strijd al verloren

Publieke opinie, vooral in Europa, is vijandiger dan ooit en steun Obama onzeker

Leo Kwartan

Toen het Israëlische leger zaterdagavond de Gazastrook binnentrok om ' Hamas een werkelijk harde les te leren', zoals de Israëlische president Peres het uitdrukte, was de strijd feitelijk al beslist. In het nadeel van Israël wel te verstaan. Want hoeveel Hamasstrijders Israël ook uitschakelt en hoeveel raketinstallaties ook worden vernietigd, niets zal de verzetsbeweging volledig op de knieën kunnen dwingen. Daarvoor zijn de aanhang, het organisatietalent en de veerkracht van Hamas te groot. Zelfs als Hamas pas in de zomer weer in staat zal zijn een raket af te vuren, dan nog zal het heten dat de islamisten zich goed hebben hersteld en kan het aftellen naar de volgende crisis beginnen.

Alles wijst erop dat Israël in

Hamas
Goed georganiseerd,
veerkrachtig en heeft
grote aanhang

Israël
Militaire superioriteit
niet langer onbetwist

Nederland
Embargo tegen Gaza
opgeheven

Gaza op een debacle afsteven. Geredeneerd vanuit zijn traditionele militaire doctrine, heeft Israël geen andere keus dan Gaza binnen te vallen en de bewoners — niet alleen Hamas — collectief te straffen. Deze doctrine luidt: verschuil je achter een ijzeren muur, vertrouw op militaire superioriteit en pak de Arabieren zo nu en dan keihard aan want dat is toch de enige taal die ze begrijpen. In dit verband kan Israël bogen op een roemrijke militaire historie, zoals in 1967, toen Israël schijnbaar moeiteloos een handvol Arabische legers oprolde.

Maar sinds de zomeroorlog van 2006 tegen Hezbollah, is er iets veranderd. Israëls militaire superioriteit is niet langer onbetwist, met tegenstanders die zich verschuilen in bevolkingscentra, beschikken over geavanceerde raketten en grote menselijke offers kunnen dragen. Had Israël toen niet zo overdreven gereageerd op de ontvoering van twee Israëlische soldaten en daarmee Hezbollah in staat gesteld zich ten volle te profileren, dan was het nog maar de vraag geweest of Hamas het had aangedurfd de huidige crisis uit te lokken. Israël heeft van Hezbollah echter een lichtend voorbeeld gemaakt en stort zich nu wederom in een oorlog die zijn onmacht toont.

De mediaoorlog heeft Israël sowieso al verloren. Toen ik de afgelopen dagen naar de BBC en CNN keek, was ik verbaasd over hoeveel nadruk in de berichtgeving is komen te liggen op het lijden van de

Palestijnen. Israël heeft geprobeerd dat te voorkomen door in de aanloop naar de invasie geen journalisten tot het strijdtoneel toe te laten, maar dat werkt juist averechts. Weliswaar druppelen nu slechts sporadisch de vertrouwde beelden binnen van zwaargewonde Palestijnen, maar in plaats daarvan horen we nu schrijnende gsm-gesprekjes met ouders — geen fanatici, maar mensen zoals u en ik — die radeloos in het donker tussen hun huilende kinderen en granaatslagen de ochtend afwachten.

Bij voorgaande gelegenheden deden de media nog moeite een zekere balans aan te houden in de berichtgeving. De teneur luidde lange tijd: 'Wanneer komt eindelijk een einde aan het lijden aan beide zijden van het conflict?' Dat is niet langer het geval. De statistieken — vier Israëlische doden tegen meer dan 500 dode en 2000 gewonde Palestijnen — zijn inmiddels te overweldigend om nog langer symmetrie te suggereren. Dat geldt ook voor de vliegende vuilnisbakken van Hamas die, hoe irritant ze ook zijn, niet kunnen worden gelijkgesteld met de Apaches en de niet altijd zo nauwkeurige precisiebommen van Israël.

De vrienden van Israël proberen het nog wel. Ik zag in de berichtgeving een pro-Israëlische lobbyist van het American Enterprise Institute voorbijkomen die piepte dat 'het zinloos was om de numbers game te gaan spelen'. Hij bedoelde te zeggen dat een paar honderd Pa-

lestijnse doden extra niet opwegen tegen Israëls heilige recht op zelfverdediging. Eenzelfde mening ventileerde premier Balkenende in het programma Buitenhof. Onze regering zou zich beter kunnen realiseren dat ze mede heeft bijgedragen tot deze crisis. Uiteindelijk steunt Nederland, zoals de meeste westerse landen, het embargo tegen de Gazastrook en de instandhouding van de mensonterende misère die tot de huidige oorlog heeft geleid.

Gaza zal Israël politiek zwakker en geïsoleerder achterlaten. De publieke opinie, vooral in Europa, is vijandiger dan ooit. Hamas zal niet verslagen zijn. Nieuwe oorlogen met even slecht omschreven doelen zullen opdoemen. De aanstaande Israëlische verkiezingen bieden geen soelaas, omdat ze worden beheerst door leiders die veel militaire maar weinig politieke moed bezitten. Spaarzame bondgenoten in de regio, zoals Turkije, keren zich van Israël af.

Rest Amerika, Israëls machtige vriend. Maar Obama is een onzekere factor. Want een Amerikaanse president die heeft beloofd het imago van zijn land te willen verbeteren, kan de diplomatieke schandvlek Gaza niet langer negeren. Laat staan dat hij zich nog langer vereenzelvigd met de Israëlische spierballenpolitiek.

.....
Leo Kwartan is arabist en werkzaam als consultant voor bedrijven die opereren in het Midden-Oosten.

